

Sygn. akt I C 102/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący: SSR Monika Drzewiecka

Protokolant: st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016 r. we Włocławku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.

przeciwko **Ł. K.**

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 19 kwietnia 2012 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. reprezentowany przez fachowego pełnomocnika wniósł o zasądzenie od Ł. K. na jego rzecz kwoty 4.435,23 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż powód swoje roszczenie wywodzi na podstawie umowy, której przedmiotem było świadczenie na rzecz strony pozwanej usług telekomunikacyjnych, a także na podstawie wyciągu z księgi rachunkowej Funduszu o nr. (...), który to dokument stanowi dokument urzędowy w zakresie dokonania na rzecz powoda przelewu wierzytelności. Według strony powodowej Ł. K. związany był z pierwotnym wierzycielem - (...) S.A. umową, której przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z tytułu powyższej umowy pozwany winien uiścić na rzecz pierwotnego wierzyciela kwotę stanowiącą wartość przedmiotu sporu, będącą ekwiwalentem świadczonych przez niego usług- czego jednak nie uczynił. (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. na podstawie umowy przelewu z dnia 18 maja 2011 roku przejął wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi (...) S.A. względem strony pozwanej.

Dnia 11 czerwca 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty. Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw wniósł Ł. K., zaprzeczając by miał zadłużenie względem powoda. Ponadto pozwany kwestionował legitymację czynna powoda oraz z ostrożności procesowi podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia oraz przedawnienia.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 03 lipca 2009 roku pozwany Ł. K. zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr 03/07/09 z (...) S.A. z siedzibą w W.. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony. Pierwotny wierzyciel zobowiązał się do świadczenia

usług telekomunikacyjnych w zamian za uiszczenia opłat abonamentowych i opłat za wykorzystane impulsy i transfer danych.

dowód : umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr 03/07/09 – k.92-93

W dniu 06 sierpnia 2009 roku (...) S.A. wystawił dla pozwanego fakturę Vat nr (...) na kwotę 720,12 zł. W dniu 07 września 2009 roku wystawiono kolejną fakturę Vat nr (...) na kwotę 384,97 zł, następnie w dniu 06 listopada 2009 roku faktura Vat nr (...) opiewała na kwotę 2.490,00 zł.

dowód: faktury VAT- k. 89-91

W dniu 18 maja 2011 roku pomiędzy powodem a (...) S.A. z siedzibą w W. doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności pieniężnych wynikających z zawartych z dłużnikami umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych i umów zawieranych w ramach promocji przez użytkowników (...). Zgodnie z ust. 2 par.3 do umowy przelewu powinna zostać dołączona płyta CD stanowiąca załącznik, zawierająca wykaz wierzytelności objętych umową. Jednocześnie w paragrafie 1 umowy wskazano, że kupujący zobowiązuje się do zapłaty kwoty za nabyte wierzytelności w ciągu 21 dni od dnia zawarcia umowy.

dowód : umowa przelewu wierzytelności – k. 75

W piśmie z dnia 23 marca 2012 roku powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wezwał pozwanego Ł. K. do zapłaty kwoty 4.413,42 zł (należność główna 3.399,89 zł oraz odsetki 1.013,53 zł) w terminie do dnia 30 marca 2012 roku.

dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 96

Sąd zważył, co następuje:

Po analizie materiału dowodowego w sprawie, powództwo należało oddalić. Dla rozstrzygnięcia o zasadności żądań pozwu, Sąd musi dysponować stosownymi danymi i informacjami. Zadaniem powoda w procesie jest więc wykazanie wszystkich przesłanek odpowiedzialności kontraktowej. W myśl ogólnych zasad postępowania cywilnego strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Ponadto z treści art. 232 k.p.c. wynika, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Na powodzie spoczywa więc ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie pozwu. Reguły rozkładu ciężaru dowodu, stosowane przez Sąd w fazie wyrokowania, mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia. Obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną. Jeśli ustalenia takiego dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 października 2012, I ACa 510/12, opubl. baza prawna LEX Nr 1237866). Jeżeli zaś materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku, I ACa 1320/11, opubl. baza prawna LEX Nr 1108777). Jak wynika z treści art. 217 § 1 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Paragraf 2 cytowanego przepisu stanowi, że Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie

spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Wykrycie prawdy przez sąd ogranicza się w zasadzie do: przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony, bowiem na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 k.c.), zasada prawdy materialnej nie może bowiem przekreślać kontradiktoryjności procesu, gdyż - ciężar wskazania niezbędnych dowodów spoczywa przede wszystkim na stronach procesowych. Działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest po uchyleniu art. 3 § 2 k.p.c. dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia (zob. wyrok Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 kwietnia 2013 roku, III AUa 1468/12, opubl. baza prawna LEX Nr 1311941).

W rozpoznawanej sprawie nie było żadnych podstaw do działania przez Sąd z urzędu, ani tym bardziej do zastępowania jednej ze stron. W istocie rzeczy to zaniechania strony powodowej doprowadziły Sąd do konkluzji o nieudowodnieniu poddanego pod osąd roszczenia, co w ostatecznym rezultacie przełożyło się na oddalenie powództwa. Do pozwu powód nie dołączył załącznika stanowiącego integralną część umowy przelewu, z którego wynikałaby wierzytelność będąca przedmiotem przelewu wierzytelności z dnia 18 maja 2011 roku.

W tym miejscu wskazać należy, iż z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów – w tym umowy z dnia 18 maja 2011 r. w żaden sposób nie wynika, iż ich postanowienia obejmowały wierzytelność z tytułu zadłużenia pozwanego. Fakt zawarcia umowy cesji powoduje, iż po stronie powodowej winna istnieć legitymacja czynna do brania udziału w niniejszym postępowaniu. Stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Jednocześnie w myśl art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Strona powodowa nie przedłożyła żadnego dokumentu, z którego wynikałoby że wierzytelność objęta pozwem przeszła na jej rzecz. Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową. Brak jest jakiegokolwiek dokumentu, z którego wynikałoby, iż wierzytelność wobec pozwanej przeszła skutecznie na stronę powodową. Strona powodowa nie dołączyła jak już to wyżej wspomniano załącznika z listą przelanych wierzytelności i danymi dłużników. Jednakże w tym miejscu należy wskazać, iż Sąd nie ma wątpliwości, iż osoby podpisujące umowę przelewu wierzytelności były uprawnione do działania w imieniu cedenta i cesjonariusza. Zarzut pozwanego w tym kontekście należy uznać za bezzasadny.

Odnośnie zarzutu nieistnienia po stronie pozwanego zobowiązania, którego realizacji w niniejszym procesie dochodził powód, wskazać należy, że powód - na potwierdzenie faktu istnienia tego zobowiązania - przedłożył umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód przedłożył również dokumenty księgowe w postaci trzech faktur VAT za usługi telekomunikacyjne. Dokumenty te wykazują w ocenie Sądu, że pozwany zobowiązał się do uiszczania na rzecz operatora telekomunikacyjnego należności z tytułu świadczonych przez niego usług telekomunikacyjnych oraz że należności te nie zostały przez pozwanego uiszczone. Pozwany nie wykazał natomiast - a to na nim spoczywał ciężar dowodu określony w art. 6 k.c. - że nie zawarł umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Skoro więc pozwany łączyła z operatorem umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych i na podstawie tej umowy operator wystawił dokumenty księgowe, z których wynika zobowiązanie pozwanego do zapłaty za świadczone usługi, zaś pozwany nie wykazał, że zobowiązanie to jest nienależne lub że nie istnieje, to nie można mówić o braku legitymacji procesowej pozwanego w niniejszej sprawie.

Przechodząc od kolejnego zarzutu pozwanego, dotyczącego niewykazania przez powoda wysokości dochodzonego roszczenia, to w ocenie Sądu wysokość żądania została wykazana, powód przedłożył dokumenty księgowe wystawione przez operatora telekomunikacyjnego w postaci faktur VAT za usługi telekomunikacyjne. Z dokumentów tych wynika, że pozwany nie uregulował należności z tytułu opłat za usługi telekomunikacyjne za okres 05 lipca 2009 roku do 04

sierpnia 2009 roku w kwocie 720,12 zł (faktura nr (...)) oraz za okres od 05 sierpnia 2009 roku do 04 września 2009 roku w kwocie 384,97 zł (faktura nr (...)) oraz za okres od 05 października 2009 roku do 04 listopada 2009 roku w kwocie 2.490,00 zł (faktura nr (...)).

Mając na względzie wskazane terminy płatności poszczególnych kwot składających się na żądanie powoda za niezasadny należało uznać również podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia. Skoro wymagalność roszczenia powoda nastąpiła odpowiednio dla płatności wynikającej z faktury Vat nr (...) sierpnia 2009, z faktury Vat nr (...) września 2009 rok, z faktury Vat nr (...) listopada 2009 roku, zaś pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym został wniesiony 19 kwietnia 2012 roku, to został on wniesiony przed upływem trzyletniego okresu przedawnienia, o którym mowa w art. 118 k.c., a który ma zastosowanie do roszczenia powoda jako do roszczenia związanego z powadzoną działalnością gospodarczą.

Na marginesie wskazać należy, iż w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa jako podstawę roszczenia wskazała m. in. wyciąg z księgi rachunkowej funduszu, jednakże należy przyznać rację pełnomocnikowi pozwanego, iż księgi rachunkowe funduszu i wyciągi z tych ksiąg mają status dokumentów prywatnych a nie urzędowych.

Reasumując, w ocenie Sądu, mając na uwadze, że powód reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika, brak było jakichkolwiek podstaw do wskazywania stronie powodowej kierunku jej działania i podejmowania inicjatywy dowodowej zmierzającej do wykazania zasadności zgłoszonego powództwa. To bowiem interes powodowej firmy (profesjonalista w swojej dziedzinie) nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkowało przegraniem procesu przez stronę powodową, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), zasądzając w pkt. 2 wyroku od powoda - jako strony przegrywającej postępowanie - na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.